

Scénář – Jan Anděl

Žákyně: Jan Anděl se narodil 27. června 1939 v Nitře na Slovensku. Jeho tatínek byl během druhé světové války letcem v Anglii. Po návratu do vlasti se celá rodina přestěhovala do Františkových lázní, kde tatínek začal provozovat hotel. Život celé rodiny se ale zásadně změnil krátce po únoru 1948.

Pamětník: „Tatínkovi vzali komunisti hotel a vyhodili ho tam vocad'. Měl dělat domovníka v nějakym penzionu. Tak říkal: „já jsem lítal šest let, jsem nasazoval život proti Němcům a teď vracím hotel a teď mám dělat domovníka?“ Tak se s maminkou dohodli, že půjdeme jako za hranice do Německa a že půjde zpátky do Anglie, kde by mohl lítat.“ (01:43-02:15)

Žákyně: Útěk přes hranice, který měl rodině přinést svobodu, se proměnil v jeden z nejhorších životních okamžiků.

Pamětník: „Tak jsme šli v osmačtyřicátým na podzim na hraniční pásmo, kde byla nějaká zrada a čekali nás. No a tam nás chytili a tatínka zastřelili.“ (02:19-02:32)

Žákyně: Po neúspěšném útěku přes hranice skončili se sestrou v dětském domově, protože maminka byla zatčena a uvězněna. Po jejím propuštění rodina dostala malý byt v podkroví a všichni se vrátili zpět do Františkových Lázní.

Pamětník: „Těšil jsem se do školy, na kamarády, tak jak jsem je opustil a ejhle chyba, už jsem nebyl Jeníček Andělů, ale Anděl – „do poslední lavice, budeš tam sedět sám.“ (03:04-03:16)

„Utíkal jsem ze školy, nechtěl jsem chodit do školy.“ (03:55-03:57)

„Některý děti se mi posmívaly, některá děvčata klopile očima...“ (04:39-04:43)

Žákyně: Kvůli svému původu nemohl nastoupit na střední školu. Vyučil se proto automechanikem. Díky tomu, že v dokumentech neuvedl jméno svého otce, se později dostal na vojenskou školu a chtěl se stát letcem. Když se ale jeho původ prozradil, byl ze studia okamžitě vyhozen a zařazen k Pomocným technickým praporům.

Pamětník: „Vojnu jsem dosloužil v klidu, no a co dal? (21:35-21:41)

„A tak jsem se začal žít řemeslem, automechanikem v servisu, tam bylo málo peněz, tak jsem šel jezdit autobusem.“ (21:55-22:05)

Nakonec jsme se přestěhovali do Prahy a jezdil jsem v Praze autobusem, až teda do svých 70 let. (22:09-22:17)

Žákyně: Přestože pan Anděl prožil těžké dětství a nemohl studovat ani naplnit všechny své sny, zůstal čestným a slušným člověkem. Celý život pracoval, staral se o rodinu a nikdy neztratil úctu k druhým. A co by vzkázal dalším generacím?

Pamětník: „Přál bych vám všem dětem...“ (1:05:45-1:05:47)

„...abyste doštudovali...“ (1:05:50-1:05:51)

„máte svůj život ve svých rukách, máte život před sebou, ať budete, co budete – zdravotní sestry, inženýři, doktorky, cokoliv budete, dělejte s největším svědomím a vědomím, abyste byli ti nejlepší.“

(1:08:02-1:08:25)